

Týden

36 / 2026

Obsah

Filmy Pozvání a V dobrém i zlém

Výstava Přemyslovci

Osvobození SPD

Routa vonná

Blahoslavená Jindřiška Alfieri

Téma: Mladá generace

Filmy Pozvání a V dobrém i zlém

3. září 2026 (kultura)

Rád bych zmínil americký film Pozvání, který režírovala a sama si zahrála jednu ze čtyř hlavních rolí velmi zajímavá herečka a režisérka Olivia Wilde, kterou můžete znát třeba ze seriálu Doktor House. O tomto filmu nechci mluvit kvůli tomu, že je to nějak veleúžasný film, bez kterého bych se neobešel. Ale je to celkem příjemná konverzační komedie s lehkým erotickým podtextem. Je to totiž o dvou párech, mezi kterými to trochu jiskří, ale víc nebudu prozrazovat. Další role ztvárnili Seth Rogen, Edward Norton a Penélope Cruz.

Ale chci tento film zmínit kvůli tomu, že je to americký rimejk španělského filmu. Španělskou předlohu jsem sice neviděl, ale Američané jsou rimejkováním filmů celkem známí. Vlastně kradou po celém světě a předělávají to do svých reálií pro své publikum. A nikoho to již moc nepřekvapuje a některé rimejky se jim normálně celkem daří.

No ale mluvím o tom z toho důvodu, že se podobný trend začíná objevovat i u nás. Naše země, která má velmi kvalitní filmovou historii, začíná krást podobně jako Američané. A bohužel jsem viděl českou verzi původního španělského filmu *Sentimental*, který se jmenuje *V dobrém i zlém* a natočila ho režisérka Marta Ferencová a v hlavních rolích hrají Langmajer, Hřebíčková, Hofmann a Pauhofová. Tedy ze studijních důvodů je zajímavé si obě verze původního španělského filmu pustit. Vše to, co v americké předělávce funguje, u Ferencové nefunguje. Nechci tím tvrdit, že se nesmí předělávat cizí filmy, někdy se něco takového může vyplatit. No, ale musí se to umět. A raději bych sáhl po autorském originálním scénáři než jen krást tak, jako jsou zvyklí Američané.

Výstava Přemyslovci

3. září 2026 (kultura)

Chci se s vámi podělit o kulturně-muzejní zážitek, který všem doporučuji. Navštívil jsem výstavu v Národním muzeu s názvem *Přemyslovci*. Na tuto výstavu je sice masivní reklama, takže o ní mnozí z vás jistě víte, ale přesto mohla někomu uniknout.

Jsou tam vystavené artefakty jednak spojené přímo s jednotlivými Přemyslovci, ale i s dobou Přemyslovců jako takovou. A jsou tam i velmi silné duchovní předměty, například relikviáře s ostatky svatých a tak dál. Tedy koho toto období českých dějin zajímá, rozhodně si nenechte tuto výstavu utéct.

A mimochodem ministerstvo kultury slíbilo, že od září letošního roku budou první neděle v měsíci státní muzea a galerie otevřena zdarma, takže 6. září a 4. října by mělo být zdarma i Národní muzeum s výstavou *Přemyslovci*.

A já se přiznám, že jsem byl v Národním muzeu poprvé od svých dospělých let.

A po Přemyslovcích jsem si po těch letech opět prošel ještě i stálou expozicí, takže kostra velryby, panteon a tak dál. A tedy nejvíc mě zaujaly barevné mořské korály. A tak pokud na Přemyslovce vyrazíte, je dobré si na Národní muzeum, na kterém už konečně ani nevisí žádná cizí státní vlajka, rezervovat alespoň půl dne. Výstava bude až do 15. října, takže sice je ještě dost času, ale známe to. Co se odkládá, se někdy odloží úplně.

Osvobození SPD

3. září 2026 (společnost)

Odvolací soud pravomocně rozhodl, že SPD nespáchalo trestný čin. Přitom předchozí pražský městský soud hnutí SPD odsoudil k třímilionovému peněžitému trestu.

Celé obvinění i odsouzení bylo přitom naprosto absurdní. Opoziční politická strana by podle pražského soudu měla mít zakázáno kritizovat jednání vlády.

Odvolací soud nakonec rozhodl o tom, že SPD trestný čin nespáchalo.

A tak můžeme si tedy nakonec oddychnout, že soudy přeci jen fungují a můžeme jim svěřit rozhodování nad našimi životy? Rozhodně ne. Celá kauza by nás neměla uklidnit, ale naopak by bylo dobré si uvědomit, že soudní systém je naprosto zvrhlý a slouží naprosto jiným zájmům než spravedlnosti. Je vlastně otázkou, co by se dělo, kdyby SPD nebyla součástí současné vlády. Nedávno české soudy odsoudily Pavla Křivku za to, že nosil mikinu s nějakým písmenem. Slávka Popelku zavřeli do vězení jen kvůli tomu, že přijel do Prahy na malou pokojnou demonstraci. Vězení podlomilo Slávkovo zdraví natolik, že ještě rok po propuštění nese těžké zdravotní následky.

Ne, soudy nejsou na straně spravedlnosti. Jsou to prostitutky systému a to, že

některý soud dopadne dobře, ještě neznamená, že je soudní systém správně. Naštěstí jsou mezi soudci i lidé, kteří mají svědomí, ale na to nelze rozhodně spoléhat. Tedy nenechme se ukolébat tím, že jeden ze soudů dopadl spravedlivě. Soudy jsou zkrátka prodloužené nástroje patologického systému a věřit tomu, že nás zachrání právníci, protože soudy rozhodují nezávisle, je naprosto naivní a bláhové. Dokud se vláda nad naší zemí nenavrátila do rukou českého národa, tak soudní systém bude pracovat pro někoho úplně jiného.

Routa vonná

3. září 2026 (zdraví)

Tentokrát se zmíním o další kytice, která patří k mým úplně nejoblíbenějším. A její název je Routa vonná, latinsky *Ruta graveolens*. Není to kytice příliš známá, ale její síla je téměř zázračná.

U nás se pěstuje spíše výjimečně na zahrádkách, ale i když pochází ze Středomoří, u nás úplně běžně přečká českou mrazivou zimu. Má ráda slunce a jižní expozice, přežije i výrazné sucho a já sám mám ze dvou celkem malých sazenic velké trsy široké a vysoké kolem půl metru, které jsem zasadil asi před deseti lety a jsou stále velmi čiperné.

Routa velmi zvláště a příjemně voní a její vůně je celkem nezaměnitelná a alespoň mně evokuje vůni Středozemního moře. V Chorvatsku jsem na ni narazil na celkem prudkém jižním kamenitém svahu mezi pobřežím a vysokou skalní stěnou. A routou spolu s marulkou, o které jsem mluvil nedávno, byl porostlý celý svah.

Ale teď již k jejím zázračným účinkům. V bylinkářství se používá pro podporu elasticity cév, což je problematika velmi široká a hodně opomíjená. Obsah vysokého cholesterolu v krvi je způsoben nedostatečností cévních stěn. A

cholesterol má za úkol poškozené cévy záplatovat. Bohužel konvenční medicína tyto příčiny záměrně přehlíží jen kvůli tomu, aby mohla hasit až následky. Ale do tohoto tématu se teď nebudeme více pouštět a vrátíme se zpátky k routě.

Ve větším množství je routa jedovatá, a tak s užíváním se musí opatrně. Ale přes svou jedovatost se používá i v gastronomii jako koření. Občas si kousek routy rozkoušu a má velmi zajímavou hořkou chuť.

Ale pro mě nejdůležitější léčebné použití je v homeopatické formě. Je to totiž v podstatě zázračný lék na poraněné šlachy a vazy. Tedy podobně jako ve fytoterapii se to týká elasticity, i když trochu jiné než u cév. Pokud má někdo poraněné vazy, šlachy nebo úpony, tedy například i při výronu kotníku a podobně, routa v homeopatické podobě dokáže tato zranění až zázračně rychle zahojit. Tedy doporučuji mít rutu graveolens doma mezi důležitými léky a případně i s sebou při nějakých cestách a turistických výšlapech.

A na závěr také nesmíme opominout její účinky v lidových tradicích. Routa je totiž velmi očištná a ochranná bylina proti zlým energiím. Tedy doporučuji nejen mít homeopatikum z routy po ruce, ale i si alespoň jednu kytíčku routy zasadit na své zahrádce.

Blahoslavená Jindřiška Alfieri

3. září 2026 (duchovní)

Ale přeci jen mě zaujala Jindřiška, která má svátek 4. září.

Jindřiška Alfieri sice není svatá, ale blahoslavená. Jindřiška trpěla velmi rozvinutou formou tuberkulózy, kdy jí postupně ztuhla páteř a ochrnula. A protože již umírala, dostala od kněze poslední pomazání. A teď zacituji:

Přes zdánlivou beznaděj byla 25. 2. 1923 o výročí devátého dne zjevení Panny

Marie v Lurdech uzdravena. Zatímco účastníci mše svaté se za ni modlili, ona se v 8 hod. s velkou obtíží napila lurdské vody a na chvíli ji přepadly mdloby. V tom uslyšela, jak je jí řečeno: „Vstaň!“ Proto náhle vstala, byla bez bolesti a zmizelo její ochrnutí.

Během druhé světové války pomáhala Židům před likvidací, za což byla uvězněna a hrozil jí trest smrti. Ale opět jako zázrakem vyvázla. Když v roce 1951 umírala, jako svoji poslední větu řekla: *„Nemyslela jsem si, že může být tak sladké zemřít.“* A tak 4. září můžeme zavzpomínat na blahoslavenou Jindřišku Alfieri.

Mladá generace

3. září 2026 (společnost)

Začíná nový školní rok a děti se opět vrací do lavic, aby se na jedné straně vzdělávaly, ale na té druhé, aby byly indoktrinovány způsobem, který prosákl do vzdělávacího systému posledních desetiletí. A protože víme, jakým způsobem se vzdělávací systém od devadesátých let proměnil, tak bychom si mohli myslet, že je situace v podstatě beznadějná. Jenže ve skutečnosti se stalo něco, co nebylo plánováno, a generace, která teď vychází ze středních a vysokých škol, má naopak velmi důležitý potenciál. A tak možná svítá naší zemi určitá naděje.

Mám na mysli věkový rozsah přibližně od 18 do 30 let. Možná se to někomu bude zdát podivné, protože současnou mladou generaci zajímají především sociální sítě, povrchní zábava a o hlubší společenská témata se v podstatě nezajímá. Názorově jsou vysoce indoktrinováni, takže nad důležitými tématy vůbec nepřemýšlejí a přebírají již předem uměle vytvořený světonázor. Tedy stav zdánlivě beznadějný. Kde je tedy ta nadějná, ale současně i riziková část?

Ta naděje spočívá v tom, že v současné mladé indoktrinované generaci zeje obrovská prázdnota. A ti mladí lidé tuto prázdnotu začínají vnímat. Generace starší, tedy řádově 30 až 45 let, je spíše zfanatizovaná až agresivní. Sociálním inženýrům, kteří se snažili o rozklad naší kultury a společnosti, se podařilo generaci od 30 do 45 celkem úspěšně zfašizovat. Jenže když se hodně tlačí na pilu, tak se jí vylámou zuby. Během posledních pětadvaceti let se tak dramaticky proměnilo školství, že začalo produkovat naprosto bezduchý vzdělávací obsah. A pokud by člověk byl pouhý stroj, tak by se jim vše podařilo.

Jenže člověk není stroj, ale duchovní bytost. A mladí lidé tuto prázdnotu cítí. Není to jen nedostatek bytů, které byly rozděleny Ukrajincům. Není to jen nejistota ekonomického prostředí, které má zajišťovat pro své obyvatele stát. Je to mnohem širší pocit beznadějné budoucnosti, která vlastně pro ně nemá žádný obsah.

Mladí lidé vnímají, že se topí, ale nevidí kolem žádná stébla, natož pevný břeh.

Tito mladí lidé totiž po nějakém životním obsahu začínají prahnout. A tím teď nastává čas velkého potenciálu. Je to doba jisté singularity, tedy jakéhosi bodu nula. Pokud někdo přijde se skutečným a lákavým obsahem, mohou se tím nastartovat velké společenské změny, které budou pohánět právě současní mladí lidé. Což s sebou však přináší obrovská rizika. Období singularity se může zvrhnout v podstatě kamkoliv. V podobném stavu bylo Německo ve třicátých letech a víme, kde to skončilo.

Nemysleme si však, že to je chyba těch, kteří tento proces naplánovali. Současný stav je totiž vhodný k přeformátování společnosti, což je právě cílem těch plánovačů. Pokud chce někdo společnost přeformátovat v co nejkratším čase, musí jí zničit či odebrat vlastní obsah a teprve, až se společnost stane bezobsažnou, přijde s novým řešením, které taková společnost velmi rychle a ráda přijme za své. Ale pro tyto plánovače je toto období kritickým momentem. Nesmí přijít s novým řešením dříve, než se společnost dostane do této singularity, tedy do jakéhosi pomyslného bodu 0. A kolem tohoto okamžiku se může stát, že se společnost najednou vydá úplně jiným směrem, než plánovači

plánovali. Tento bod nula je v současnosti v podstatě na spadnutí. Je to obrovský potenciál, který je právě teď možné využít k tomu, aby se duch našeho národa opět probral ze svého spánku. Právě teď, když situace vypadá beznadějně, je ve vzduchu velká naděje. Je důležité ji nepropásnout. Podobná situace se může opakovat až za velmi dlouhou dobu.

Plánovačům se podařilo oddělit mladou a starší generaci jakousi mezigenerační vrstvou. Nechci pro označování těchto generací používat termíny X, Y, Z nebo mileniálové, což jsou označení globální a s naší problematikou souvisí spíše nepřímě. Pro zjednodušení 1., nejstarší generace jsou lidé nad 50, 3. mladá generace jsou lidé pod 30 a 2. prostřední generace je něco mezi tím.

1. generace rezignovala nad tím komunikovat s generací druhou, protože ta byla otočena proti ní. A tak často rezignovala již úplně a komunikuje jen sama se sebou. Jenže se 3. generací vlastně nemluví nikdo. 2. generace je zcela odřízla od generace první. A nejen to. 1. s 3. generací mají již velmi rozdílný způsob komunikace, tedy vzájemně si již příliš nerozumí.

Mladou generaci pod 30 let jsme si pracovně označili jako 3. generaci, a ta vnímá bezcílnost a bezduchost současného stavu společnosti. A 1. generace, tedy lidé nad 50 let, s ní ztratili kontakt.

Zde je však schovaná možná cesta ven. Plánovači se velmi snažili o to, aby se ke třetí generaci ta 1. nedostala. To je totiž největší úskalí jejich plánu. Potřebovali vytvořit 3. generaci na jedné straně naprosto prázdnou, ale na straně druhé izolovanou od možného nebezpečí, to jest od třetí generace. Vybudovali jako ochrannou hráz druhou zfanatizovanou generaci, aby se k ní ta nejstarší, tedy ta 1., nedostala.

A teď je před námi tato obrovská výzva a obrovský potenciál. 3. generace, tedy mladí lidé přibližně pod 30, jsou velmi snadno oslovitelní jakýmkoliv obsahem. Jen je potřeba najít odpovídající způsob komunikace. Nemysleme si, že tento způsob komunikace musí být úplně primitivní tak, jako současné TikToky nebo Instagramy. Mladí lidé jsou stále ještě inteligentní, i když se na nich současný školský systém podepsal velmi negativním způsobem. Je však důležité, že

nehledají pouze jakési ekonomické jistoty. Hledají komplexní světonázorový obsah včetně duchovního aspektu. Jenže nikoliv staré konzervativní obsahy, proti kterým mají školským systémem vytvořený záměrný odpor.

K některým slovům mají vytvořenou averzi až téměř reflexivní. Například slovo národ. Jakmile se v nějaké souvislosti objeví slovo národ nebo národní, je to pro ně horší než nadávka. Plánovači propojili slovo národ téměř až na úrovni první signální soustavy s pojmy jako Hitler. A takovýchto nášlapných min je v mladé generaci víc. Komunikace s mladou 3. generací se tak může trochu podobat chůzi po minovém poli.

Ale přesto to není vůbec beznadějně. Naopak. Toto pole je zaminované právě proto, že to je ten nejcennější potenciál, ke kterému plánovači naplánovali, že se k němu první generace nesmí dostat. Otevřeli potenciálové okno, ale mají velký strach, že se k němu dostane někdo jiný než oni sami.

Nyní jde o to, aby první generace tuto výzvu přijala a nevymlouvala se, že to nejde. Pokud někdo cítí prázdnotu, tak jde sice naplnit čímkoliv, ale největší šanci má duchovní obsah. Něco, co má pevné kořeny, ale současně také to, co pozemské lidské bytí přesahuje.